

Zjevení Janovo – 12.

Na chvále opravdu záleží...

5 *Od trůnu šlehaly blesky a dunělo hromobití; před trůnem hořelo sedm světel – to je sedmero duchů Božích;*

6 *a před trůnem moře jiskřící jako křišťál a uprostřed kolem trůnu čtyři živé bytosti plné očí zpředu i zezadu:*

7 *První podobná lvu, druhá býku, třetí měla tvář člověka, čtvrtá byla podobná letícímu orlu.*

8 *Všechny čtyři bytosti jedna jako druhá měly po šesti křídlech a plno očí hledících ven i dovnitř. A bez ustání dnem i nocí volají: „Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází.“*

9 *A kdykoli ty bytosti vzdají čest, slávu a díky tomu, který sedí na trůnu a je živ na věky věků,*

10 *padá těch čtyřiaadvacet starců na kolena před tím, který sedí na trůnu, a klanějí se tomu, který je živ na věky věků; pak položí své koruny před trůnem se slovy:*

11 *„Jsi hoden, Pane a Bože náš, přijmout slávu, čest i moc, neboť ty jsi stvořil všechno a tvou vůlí všechno povstalo a jest.“ (Zjevení 4:5-11)*

Dostáváme se spolu k další části Zjevení, které pravděpodobně málokdo rozumí. Domnívám se, že ani sám Jan, který své vize s námi sdílí slovem, příliš nerozuměl tomu, co vidí. Pokouší se popsat nepopsatelné a informovat o tom, co nelze postihnout dostupnými slovy.

Nakonec ani já nejsem výjimkou. To, že nerozumím všemu zmíněnému, zejména pokud jde o Hospodina Boha, mě neděsí. **Spíše by mě děsilo, kdybych Pánu Bohu ve všem porozuměl a všechno bych věděl. Pak bych si musel klást otázku, zda Boha skutečně znám...**

To, čemu určitě rozumíme, je trůn – tedy místo spojené s vládou a důstojností. A od tohoto trůnu šlehají blesky a duní hromobití: Boží sláva je zahalena do světla a zvuku – je viditelná a slyšitelná, ale přesto není zcela popsitelná („osahatelná“). **Boží sláva je něčím, co těžko popisujeme přesto, že jsme v její bezprostřední blízkosti.** Jsme si jí vědomi, padá na nás bázeň – a to je tak všechno, co můžeme říci. To, co je viditelné, je sedm světel – sedmero duchů Božích. Co ta světla představují? **Je to nebeský obraz pozemských sborů a jejich strážců? Možná... Nebo jde o sedm hlavních ctností: spravedlnost, moudrost, odvahu, strídmost, víru, naději a lásku?** Těžko rozhodnout. (Sám se přikláním spíš k této druhé možnosti.) Nicméně sedmička, počet plnosti, nám naznačuje, že zde není co doplnit, zdokonalit.

Dále je zmíněno moře – na některých místech Písma zmíněno jako člověku nepřátelský živel (a tak jej chápali i starověcí Izraelci, což například dobře vyniká v příběhu proroka Jonáše). Ale také si můžeme vzpomenout na bronzové moře, které nechal pro chrám vyrobít král Šalomoun. Je snad pozemské moře jakýmsi neumělým obrazem moře nebeského? V nebi však vidíme moře „jiskřící jako křišťál“ – tedy **nepřehlédnutelně osluňující, dokonalé, čisté, bez poskvrny.** Něco, co obklopuje samotný Boží trůn. Možná je to moře, které odděluje Boží svatost od veškerého stvoření.

Trůn je obklopen ještě čtyřmi bytostmi, které „mají oči zpředu i zezadu“ – tedy jinak řečeno: nic jim neunikne, protože vidí všude, vždy a všechno. **Není nic, co by tomuto zraku uniklo.** Následuje popis podoby oněch zvláštních bytostí. Někteří starověcí rabíni se domnívali, že je v těchto bytostech zastoupeno celé stvoření: první je nejsilnější, druhá nejušlechtlejší, třetí nejmoudřejší a poslední nejrychlejší. Každopádně jejich křídla připomínají cheruby a serafy – andělské bytosti spočívající před Boží tváří a přisluhující při Božím trůnu. (Podobný popis zachycujeme i u starozákonních proroků, viz Iz 6, nebo Ez 1 – ani z těchto popisů však nejsme příliš moudří). **Hlavním úkolem těchto bytostí je připomínat Boží svatost, vyzdvihovat Boží majestát a připomínat neměnnost Božího charakteru.**

A v okamžiku, kdy tyto nepopsatelné bytosti Hospodina chválí, **poklekají před trůnem Božím ctihodní starci** (doslova „padají na kolena“, což znamená, že skutečně pospíchají s vyjádřením své úcty k Bohu) a pokládají k trůnu své koruny, znamenají vlastního důstojenství, slávy a postavení. A vzdávají čest a chválu za veškeré stvořené dílo, které povstalo Boží vůlí k životu. Je to nebeský obraz toho, jak by to mělo vypadat s našimi chválami Hospodina na zemi, v našem osobním životě, v našem společenství? Možná ano. **Nakonec všechno to, co se v dějinách lidstva a našich osobních dějinách děje, zřejmě nejvíce závisí na tom, jaký postoj zaujmeme k Bohu, který vše stvořil.** Zda se skláníme před jeho trůnem jako ti, kdo uznávají jeho veškerou moc a autoritu, nebo se pyšně od tohoto trůnu odvracíme s míněním, že „si vystačíme v životě sami“...

Starci v Janově vizi nehledí na vlastní postavení, důstojenství, slávu, či zásluhy, ale poklekají, aby vzdali čest tomu, komu skutečně náleží. Starci nejsou důležití sami sobě. Pro ně je důležitý Hospodin, na jehož tvář mohou hledět a před níž se mohou radostně sklonit. A to je možná inspirace pro každého z nás v otázkách: **„Jak moc důležitý si připadáš sám pro sebe a pro své okolí? Za jak důležité považuješ skutečnost, že máš Hospodinu, svému Stvořiteli a Zachránci vzdát čest a chválu?“**

– Petr Plaňanský